

РЕШЕНИЕ

№ 1335

гр. София, 13.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10486** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на М. П. М., чрез упълномощен адвокат, срещу Решение № 3686 от 13.08.2024 г., постановено по НАХД № 17841/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 97-ми състав. С решението изцяло е потвърдено Наказателно постановление № 23-4332-027228/10.11.2023 г. на началника на сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което на касатора са наложени административни наказания, както следва:

1. на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, за нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП;
2. на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, за нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения. Касаторът счита, че при съставянето на талона за изследване са допуснати нарушения, явяващи се съществени такива - следвало да бъдат издадени два отделни талона по чл. 3, ал. 2, Приложение № 1 от Наредбата, а не един общ. В подкрепа прилага към жалбата

практика на СРС. Сочи, че не му е била предоставена възможност да направи избор по чл.6, ал.4 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредба № 1/19.07.2017 г.). Отделно от това, относно съставеният талон за изследване счита, че липсата на конкретизация за нарушената норма, както и непосочването в талона какво е удостоверено, се явяват съществени нарушения, които са самостоятелно основание за отмяната на наказателното постановление. Прави се искане за отмяна на решението и на потвърденото с него НП. Претендира присъждане на разноски за две инстанции.

В открито съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява. Заявените основания в жалбата му се поддържат от упълномощения адвокат.

Ответникът – СДВР – отдел „Пътна полиция“ не изпраща представител в съдебното заседание. От процесуалния представител на същия е постъпил писмен отговор на касационна жалба. Счита, че решението на СРС за правилно, поради което следва да бъде оставено в сила. Представя писмени бележки. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София-град, XII-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Фактичката обстановка СРС е приел за установена по категоричен начин, въз основа на наличните писмени и гласни доказателства. Установил е, че на 21.10.2023 г., около 15.15 часа, в [населено място], касаторът М. П. М. управлявал мотоциклет „Я. ХЛ 500 Т М.“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], когато срещу ВИК С. - област бил спрял за извършването на полицейска проверка от служителите на ОСПС-СДВР. Същите се усъмнили, че водачът е употребил алкохол/упойващи вещества, поради което поискали съдействие от ОДЦ-СДВР. На място били изпратени свидетелите И. и Г. - мл. автоконтрольори при ОПП-СДВР, за оказване на съдействие за извършване на проверка на водача с техническо средство за употребата на алкохол и наркотични вещества. Жалбоподателят М. отказал да бъде изпробван за употребата на алкохол с техническо средство Дрегер 7510 ARBA 0139 и за употребата на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство Drug Test 5000 с номер ARKD-0049.

Свидетелят Г. издал талон за изследване № 0176761, който бил предявен за връчване на касатора в 16.05 ч. на 21.10.2023 г. с указание, че лицето следва да се яви във ВМА в срок от 45 минути от връчването на талона за даване на кръвна проба за извършване на медицинско и химическо изследване. М. не се явил в посоченото лечебно заведение.

Свидетелят И. приел, че водачът е извършил нарушения по чл. 174, ал. 3, пр.1 и пр.2 от ЗДвП, поради което съставил в негово присъствие акт за установяване на административно нарушение (АЖН) № 1073770/21.10.2023 г. М. М. подписал акта без възражения. Такива не постъпили и в законоустановения срок.

Въз основа на съставения АУАН началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР издал обжалваното пред СРС НП № 23-4332-027228/10.11.2023 г., с което на М. М. били наложени следните административни наказания:

1. на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП;
 2. на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП.
- НП е връчено на жалбоподателя на 24.11.2023 г.

Районният съд е проявил процесуална активност в изискуемия обем, подробно и обстойно е разпитал и свидетелите. Свидетелите И. и Г. имат добре съхранен спомен за извършената проверка и не се откриват вътрешни противоречия в показанията им. Последните не противоречат на писмените доказателства по делото, поради което правилно са кредитирани от решаващият състав на СРС. Решаващият състав на СРС е приел, че административнонаказателната отговорност на касатора е законосъобразно ангажирана, тъй като АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН. Двата акта съдържат необходимите реквизити, налице е съответствие между словесното описание на нарушението и посочените като нарушени разпоредба, поради което не са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство. Според въззивния съд извършените две нарушения са безспорно установени и правилно квалифицирани, съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2021 г., ОСС, I и II колегия. Посочил е, че проверката от служители на СДВР е извършена по реда, предвиден в Наредба № 1/19.07.2017 г., вкл. по чл.3, ал. 2 от нея, където няма установено изискване за издаването на два талона. В тази връзка съдът е намерил за неоснователни възраженията на наказаното лице за накърняване на правото му на защита и за неправилно приложение на закона. В заключение въззивният съд е изложил мотиви, че наложените административни наказания са определени в предвидения фиксиран размер, като в случая не следва да се обсъжда маловажност на нарушението по смисъла на чл.28 от ЗАНН, предвид императивната забрана на чл.189з от ЗДвП.

Въззивното решение е правилно.

Вярно и точно районният съд е установил фактическата обстановка, която в пълна степен се подкрепя от събраните по делото писмени и гласни доказателства. За попълването на делото с доказателства съдът е проявил необходимата процесуална активност, като е осигурил на страните пълна и равна процесуална възможност да обосноват и докажат защитните си тези. Въз основа на обективен и съвкупен анализ на доказателствата, в съответствие с правилата на логическото мислене, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване, съдът е формирал обосновани правни изводи, като е приел за осъществен състава на всяко от административните нарушения, за които са наложени съответните административни наказания, като правилно е приложил и материалния закон.

Отказите да бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на алкохол и наркотични вещества или техни аналози е съставомерен съответно чл.174, ал. 3, предл. 1, съответно предл. 2 от ЗДвП. Законната разпоредба е императивна и не урежда изключения или възможни хипотези на законосъобразен отказ. Казано с други думи – отказът винаги осъществява състав на нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Единствената възможност за нарушителя да докаже, че не е извършил нарушение по

чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП е като бъде подложен на тест, резултатите от които се проверяват чрез допълнителни медицински и химически изследвания, за което в случая е издаден талон за медицинско и химическо изследване № 0176761, в който изрично е вписано, че се издава във връзка с отказа на лицето да бъде изпробвано за установяване употребата на алкохол и наркотични вещества. След като нарушителят не е направил предписаните му изследвания, той доброволно се е лишил от възможността да докаже евентуално грешния резултат на проверката. Това е така, тъй като той е отказал на място да бъде изпробван за употребата на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510 ARBA и за употребата на наркотични вещества и техни аналози с Drug Test 5000, номер ARKD-0049 и именно в тази връзка той е получил талон за медицинско и химическо изследване № 0176761, но не е отишъл във ВМА.

Според данните в АУАН и приложените към него доказателства, правилно и обосновано районният съд е приел, че при извършване на проверката и съставяне на АУАН не са допуснати твърденията от жалбоподателя съществени процесуални нарушения, довели до накърняване на правото му на защита. В допълнение, съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното.

Правилно касаторът отбелязва, че редът за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се регулира от Наредба № 1 от 19 юли 2017г., но необосновано поддържа допуснати нарушения на нейните разпоредби. Според чл.2, ал.1 от Наредбата, при извършване на проверка за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози проверяваното лице е длъжно да изпълнява точно дадените му от контролните органи по ЗДвП разпореджения и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или здраве. В ал.2 на същата норма е посочено, че неизпълнението на задължението по ал.1, с което се възпрепятства извършването на проверката, се приема за отказ на лицето да му бъде извършена такава. Според чл.3, ал.1 от Наредбата, при извършване на проверка на място от контролните органи употребата на алкохол се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози - с тест. Противно на твърденията в касационната жалба, няма установено изискване за издаването на два талона.

Нормата на чл.3а от Наредбата не предоставя избор дали бъде извършено медицинско и химическо или химико-токсикологично изследване, тъй като това не съответства на текста ѝ, според който употребата на наркотични вещества или техни аналози при отказ за извършване на проверка с техническо средство или тест се установява с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване. Единствената възможност за избор от страна на проверяваното лице е уредена в чл.6, ал.4 от Наредбата – в талона по чл. 3, ал. 2 се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на алкохол в кръвта да се извърши с доказателствен анализатор или с медицинско и химическо лабораторно изследване. При отказ на лицето да избере един от двата начина на установяване се приемат отчетените показания от техническото средство. Дори да се приеме, че лицето е имало някакво право на избор, относно вида на изследването, то в конкретният случай самият нарушител се е лишил от правото си на допълнителна проверка чрез изследване по чл.3а от Наредбата. С отказа си да се яви във ВМА за допълнителни

изследвания, касаторът сам е пропуснал възможността да бъде доказана чрез медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване липсата на посочените вещества в кръвта му, поради което са неоснователни възраженията му за нарушения в тази насока.

Като е достигнал до идентични правни изводи въззивният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, без да са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което следва да бъде оставено в сила. При този изход на делото на ответника се дължи присъждане на исканото юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27 е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 /сто/ лева. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XII - ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3686 от 13.08.2024 г., постановено по НАХД № 17841/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 97-ми състав.

ОСЪЖДА М. П. М., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: